Majtényi Balázs

SZERETLEK, MAGYARORSZÁG,

olyankor is, amikor nagyon hülye vagy

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 47. szám, 2020. november 20.

A Magyarország–Izland 2:1-re megnyert válogatott meccs után egyre-másra olvasgatom az akadémiai szférában dolgozó barátaim posztjait arról, hogyan lehet, lehet-e még a magyar futballválogatottnak szurkolni. Néhány ismerősöm szememre hányta, hogy én miért teszem ezt. A posztok írói közül többeket személyesen becsülök, amiatt is, hogy rendre megszólalnak és kiállnak fontos közpolitikai kérdésekben.

Való igaz az, hogy a rendszerrel szembeni ellenállásnak különböző formái létezhetnek, és még további frontok is nyithatóak. Valóban nem lehet nem beszélni a miniszterelnök háza (és nem a családi kastélya) sarkában közpénzből felhúzott stadionról, arról, hogy a futball a NER egyik kifizetőhelyévé vált, vagy a foci és a kirekesztő nacionalizmus különböző formái közötti kapcsolatról, és folytathatnám tovább a felsorolást. Olyan kérdések ezek, amelyekről nem feledkezhetünk meg; fontos részei a közpolitikai diskurzusnak. Persze, lehetne arról is beszélni, hogy a gólt szerző francia és guadeloupe-i származású magyar játékos, Loïc Négo góljának az üzenete nem éppen a kirekesztő nacionalizmust támogatja. (Érdekesek voltak a kommentátor gólt követő lelkesült mondatai: „Magyar gól a végén!”, a rövid monológgal a kommentátor a játékost a nemzetbe mintegy befogadta? „Bravó, Lolikám [hatásszünet], Lajos!”).

Mindettől függetlenül, ha fontosnak tartjuk a magyar kultúrát és irodalmat, ha vannak az országban családi és baráti kötelékeink, ha léteznek még olyan szubkultúrák, amik miatt még lehet itt élni, amíg mindez megvan, addig a válogatott sikere a mi ügyünk is lehet. Abból, hogy itt élünk, és ehhez az országhoz különböző szálakon kötődünk, persze sok minden következik… Épp emiatt soha nem fogadhatjuk el az elharapódzó, a menekültekről olykor kódolt nyelven szóló, olykor közvetlenül rasszista közbeszédet. Ugyanígy el kell utasítanunk a kormány homofób jogalkotását és az ehhez kapcsolódó diskurzust, mint ahogy a hatalomnak a társadalmi nemek tudománya ellen folytatott háborúját.

A kormányzattal való szembeszállásnak vannak hatékonyabb eszközei annál, mint hogy haragudjunk a futballválogatottnak szurkoló barátainkra, vagy töröljük őket a *Facebook*-ismerőseink közül. Jobb volna arról beszélni, hogy helyes-e részt vennünk a minisztériumi háttérkutató intézmények munkájában, szerepet vállalnunk a minisztériumok által felügyelt kutatásokban, pozíciót elfogadnunk a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen vagy más a kormányzat alá gyűrt és feltőkésített egyetemeken. S általában, ha közülünk mindig mindenki megszólalna, akkor, amikor kell, és csöndesebb lenne olyankor, amikor pedig éppen arra van szükség. S nem hagynánk azt sem, hogy a hatalom kisajátítsa magának bármely közös ügyünket vagy a jelképeinket.